

dosarul nr.3ra-1198/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (V. Midrigan)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (N. Simciuc, I. Cotruță, I. Țurcan)

ÎNCHEIERE

07 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Întreprinderea Individuală „Nicolaev V.G.”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Întreprinderea Individuală „Nicolaev V.G.” împotriva Biroului Vamal Chișinău,
intervenient accesoriu, Serviciul Vamal Chișinău cu privire la anularea actelor
administrative precum și obligarea restituirii mijloacelor bănești,

împotriva deciziei din 21 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
admis apelul declarat de Întreprinderea Individuală „Nicolaev V.G.”, s-a casat
hotărârea din 12 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și s-a emis
o hotărâre nouă de respingere a acțiunii ca fiind tardivă, precum și s-a admis recursul
declarat de Întreprinderea Individuală „Nicolaev V.G.” și s-a casat încheierea din 27
septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 03 aprilie 2014, Întreprinderea Individuală „Nicolaev V.G.” (denumirea
prescurtată ÎI „Nicolaev V.G.”), a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Biroului Vamal Chișinău (succesor Biroul Vamal Centru), intervenient accesoriu,
Serviciul Vamal Chișinău cu privire la anularea procesului verbal de reverificare a
declarațiilor vamale nr. 24 din 12 martie 2013, deciziei de regularizare nr. 171 din 13
martie 2013, deciziei de regularizare nr. 35 din 10 februarie 2014 (suplimentară),
dispoziției nr. 89, nr. 90, nr. 91 din 10 martie 2013 privind suspendarea operațiunilor
la conturile bancare ale plătitorului precum și obligarea Biroului Vamal Chișinău de a
restitui mijloacele bănești încasate forțat și ilegal.

În motivarea acțiunii întreprinderea reclamantă a invocat că, la 25 martie 2013 a
primit decizia de regularizare nr.171 din 13 martie 2013 întocmită de Biroul Vamal
Chișinău prin care i-a fost recalculat drepturile de import din motivul clasificării
tarifare eronate.

La 11 aprilie 2013, prin intermediul serviciului de poștă a primit dispozițiile nr.89,
nr.90, nr.91 din 10 martie 2013 întocmite de Biroul Vamal Chișinău privind

suspendarea operațiunilor la conturile bancare ale plătitorului și procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr.24 din 12 martie 2013, iar la 18 februarie 2014 prin serviciul de poștă a primit decizia de regularizare nr.35 din 10 februarie 2014 (suplimentară) întocmită de Biroul Vamal Chișinău prin care au fost recalulate drepturile de import din motivul clasificării tarifare eronate.

A notat întreprinderea reclamantă că în data de 29 martie 2013 și 25 februarie 2014 a înregistrat la Serviciul Vamal cererile prelabile privind dezacordul cu procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr.24 din 12 martie 2013, decizia de regularizare nr. 171 din 13 martie 2013, decizia de regularizare nr.35 din 10 februarie 2014 (suplimentară), dispozițiile nr.89, nr.90, nr. 91 din 10 martie 2013 solicitând totodată, și prezentarea spre cunoștință a documentelor primare care au stat la baza emiterii actelor contestate.

La 16 aprilie 2013 și 19 martie 2014 pârâtul l-a informat că actele contestate sunt legale și întemeiate, iar cererea prelabilă din 19 martie 2014, s-a respins ca fiind depusă tardiv.

La fel, a menționat întreprinderea reclamantă că la 16 mai 2013 a depus la Curtea de Apel Chișinău o cerere de chemare în judecată cu privire la anularea procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr.24 din 12 martie 2013, deciziei de regularizare nr.171 din 13 martie 2013 și a dispozițiilor nr.89, nr.90, nr.91 din 10 martie 2013. Însă, prin încheierea din 21 mai 2013 a Curții de Apel Chișinău cauza a fost transmisă după competență spre examinare în fond la Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău.

Prin încheierea din 09 octombrie 2013 a Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, s-a dispus scoaterea cererii de pe rol, iar prin încheierea din 04 martie 2014 a Judecătoriei Rîșcani s-a dispus respingerea cererii de anulare a încheierii privind scoaterea cererii de pe rol.

Urmare celor relatate, a considerat întreprinderea reclamantă că este în drept de a înainta o nouă cerere de chemare în judecată cu privire la anularea actelor administrative întocmite și puse în aplicare de Biroul Vamal Chișinău, prin care i-au fost încălcate drepturile la un proces echitabil, îngrădit accesul liber la justiție, dreptul de acces la informație și nesoluționarea cererii prelabile în termenul legal.

Prin încheierea din 20 februarie 2015 a Judecătoriei Botanica mun. Chișinău, a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu, Serviciul Vamal.

La 19 ianuarie 2017, ÎI „Nicolaev V.G.” și-a concretizat cerințele reiterând circumstanțele expuse anterior și totodată a menționat că, aplicarea greșită a normelor de drept de către Biroul Vamal Chișinău, la întocmirea actelor contestate s-au confirmat și s-au combătut prin articolele publicate în revista „Vama”, anexată la materialele cauzei.

Prin hotărârea din 12 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central cererea de chemare în judecată a fost respinsă.

Prin încheierea din 27 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, s-a corectat omisiunea din dispozitivul hotărârii din 12 septembrie 2017 fiind indicată calitatea procesuală a Serviciului Vamal „intervenient accesoriu”.

Prin decizia din 21 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat ÎI „Nicolaev V.G.”, s-a casat hotărârea din 12 septembrie 2017 a

Judecătoria Chișinău, sediul Central și s-a emis hotărâre nouă prin care cererea chemare în judecată depusă de ÎI „Nicolaev V.G.” s-a respins ca fiind tardivă.

S-a admis recursul declarat de ÎI „Nicolaev V.G.” și s-a casat încheierea din 27 septembrie 2017 a Judecătoria Chișinău, sediul Central privind corectarea omisiunii din dispozitivul hotărârii.

La 13 iulie 2018, ÎI „Nicolaev V.G.” a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei recurate, cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

Pledând pentru admiterea recursului în sensul declarat, recurentul a menționat că soluția instanței de apel este eronată, fapt ce rezultă din nedeterminarea naturii juridice a obiectului litigiului, criteriu care presupune prin sine lămurirea corectă și certă a situației de fapt și de drept.

Astfel, instanța de apel nu a luat în considerație circumstanțele de fapt și drept ale cauzei și anume că actele contestate au fost emise în temeiul ordinului Serviciului Vamal din 27 iunie 2012 care clasifică produsul „spumă poliuretanică în tub aerosol”, iar „pretinsele încălcări” au fost comise de recurent prin declarațiile vamale din 19 iulie 2010 și 25 octombrie 2010, fapte care nu au caracter retroactiv și nu pot fi obiect de examinare conform legislației naționale și internaționale.

La fel, a notat recurentul că instanța de apel a admis unele erori judiciare printre care și neexaminarea cerinței privind casarea încheierii protocolare din 23 martie 2017 a Judecătoria Chișinău, sediul Central, eroare care nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Instanța de recurs constată că, decizia din data de 21 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost recepționată de către recurent la 14 mai 2018. Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 din Codul de procedură civilă, consideră recursul depus la data de 13 iulie 2018, în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Argumentele recurentului precum că, instanțele de judecată eronat au aplicat normele de drept material se resping, deoarece circumstanțele cauzei au fost determinate de prima instanță și de instanța de apel și apreciate corect de instanța de apel cu argumentări adecvate bazate pe normele de drept ce reglementează raportul juridic în litigiu.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat nici un argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol Completul reține că, recursul declarat nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă că, prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce recurentul a avut posibilitatea de a fi auzit de prima instanță și de instanța de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele

prezentate, a aplicat și a interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea Individuală „Nicolaev V.G.”, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Individuală „Nicolaev V.G.” împotriva Biroului Vamal Chișinău, intervenient accesoriu, Serviciul Vamal Chișinău cu privire la anularea actelor administrative precum și obligarea restituirii mijloacelor bănești, împotriva deciziei din 21 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan